

הסיפור העתיק

אלטאי

חיו פעם בכפר שני אחים. לגדול
קראו טאלזאק, לצעיר קובגאש.
שניהם עסקו בציד.

היה זה בחורף. קובגאש מעד ושבר
רגל. טאלזאק רצה לקחת את אחיו על
הגב ולהביאו הביתה, אך באה סערת
שלג גדולה והוא בקושי יכול היה לנוע
לבדו. ואז הוא מצא מקום מוגן בפני
הרוח ובנה לאחיו אוהל. הוא הטמין
בשלג את הבשר שהם צדו, בנה

מדורה והביא מהיער מספיק עצי
הסקה.

"כשהשלג ימס אבוא לקחת אתך"
אמר טאלזאק וחזר לכפר.
קובגאש נשאר לחיות לבדו ביער.
ערב אחד הוא ישב לפני האוהל שלו
והביט על שקיעת השמש. ופתאום
ראה: מהיער יוצאת אישה, לבנה כמו
חורף, בעלת שערות שחורות ארוכות
כמו לילה.
האישה נכנסה לאוהל, חטבה עצים,
שמה אותם למדורה, חבשה את רגלו
של טאלזאק והרגל השבורה

"מוטב שאחזור כדי לא לתעות ביער"
חשב קובגאש.
הוא פתח את דלת האוהל בזהירות
ובשקט, כדי לא להעיר את הבן
הקטן, וראה: מעל המדורה מקפצת
עזה לבנה. העזה ראתה את קובגאש
וברחה ליער. רק אז הבין קובגאש
שאשתו היא לא אישה רגילה אלא

התאחדה מיד. מאז אותו ערב
האישה כבר לא יצאה מהאוהל. הם
התחילו לחיות כמו בעל ואישה.
קובגאש צד ביער והיא בישלה
ארוחות ותפרה לו בגדים מעורות
החיות שצד.
עברה שנה וטאלזאק לא חזר. האישה
ילדה לקובגאש ילד יפה. אבא שמח,
ורצה לחזור לכפר.
"אלך ואפנה את הדרך" אמר לאישה
והלך.
רק יצא מהאוהל כשסערת השלג
התחילה שוב, ורוח קרה נשבה חזק.

מכשפה אלמיסית.

אלמיסים היו רוחות רעים, בעלי צורת אישים קטנים ולבנים, שהזיקו וסיכנו

את תושבי אלטאי.

"קובגאש!", קובגאש!" נשמעה פתאום צעקה מרחוק.

קובגאש הכיר את קולו של אחיו

ונבהל מאוד. הוא עטף את הילד

בעור של עז, שם אותו בארגז ופתח

את הדלת.

על הדרך עמד טאלזאק מכוסה בשלג.

בגדיו היו מרופטים, נעליו שחוקות

וכובעו קרוע.

"שנה שלמה אני מחפש אתך ביער הזה" אמר "איך חיית כאן לבדך, אחי הצעיר?"

קובגאש התבייש בהתחלה לספר

לאחיו את האמת, אבל במשך הזמן

הודה לפניו על האישה והראה את

הבן שלו. הדוד חבב מאוד את הילד

וקרא לו אלמאדיק. שלושתם התחילו

לחיות יחד באוהל.

אלמאדיק גדל ונעשה לצייד מצליח,

רק לרכב על סוס לא יכול היה. כשרק

היה עולה על סוס כלשהו, היו מוצאים

את זה מת למחרת.

_

עברו שנים. האחים טאלזאק
וקובגאש מתו כבר מזמן. אלמאדיק
גדל, הזדקן ומת גם הוא. רק בלילות,
ליד המדורה, זקני אלטאי סיפרו
לנכדים על שני האחים ועל בנה של
האלמיסית.
ויום אחד חמישה נערים קטנים יצאו
ליער. הם התגלגלו בדשא, עשו
חליליות מקני צמחים ושרקו בהם כמו
בחליליות, קטפו פרחים ושתו צוף
מכובעי הנזיר. ופתאום, מאחורי
אשוח גדול יצאו אנשים קטנים, לבנים

"צריך לבדוק מה קורה בלילה לסוסים
של אלמאדיק" החליטו האחים.
הם הכינו דבק סמיך ומרחו אותו על
הסוס. וכשבאו למחרת בבוקר ראו
אלמיסים לבנים מודבקים לסוס.
"נהרוג אתכם עכשיו!" קראו האחים.
"גיס טאלזאק, אל תהרוג אותנו!"
קראו האלמיסים "גיס קובגאש, נלך
מיד מכאן! אחינו אלמאדיק, אתך
נשרת כמו עבדים!"

כמו שלג.

אפשר לשחק אתכם, ילדים?"
הנערים אספו ראשי פרחים וזרקו
אותם על הגמדים הלבנים, ואלה
אספו אצטרובלים וזרקו על הנערים.
תוך כדי המשחק הם נכנסו למערת
בין הסלעים.

"איך קוראים לך?" שאל אחד
האנשים הקטנים את הנער הצעיר
ביותר.

"צ'ופוש" ענה הנער.

"א-א-א, צ'ופוש!" שמח האלמיס
וסחב את הנער אתו לתוך המערה.

"ואתך איך קוראים?" שאל אחד
מהגמדים האחרים את הנער השני.
"איטלאש"

"אז בוא אתי, איטלאש."
והאלמיסים סחבו את הנער.
"ואיך קוראים לך?" שאלו את הנער

השלישי וכבר הוציאו אליו את ידיהם
המגושמות.

אך הנער השלישי נזכר בסיפור
העתיק וקרא:

"שמי קובגאש!"

כל האלמיסים נפלו לפניו על
הברכיים.

"תגיד מה תרצה. נעשה לך הכל!",

הגיס קובגאש!"

"תשחררו את שני הנערים שהכנסתם
למערה!"

האלמיסים מיד החזירו את השניים.

"ואיך קוראים לך?" שאלו את הנער

הרביעי.

"שמי טאלזאק."

"או, או" לחשו האלמיסים "ומה

לעשות למענך, הגיס טאלזאק?"

"תביאו לנו חמשה גלילי שומן,

חמישה חביות דייסת סולת וחמישה
ראשי גבינה.

"תאכלו לבריאות" והאלמיסים הוציאו

מהמערה שומן, דייסה וגבינה.

ואז שאלו את החמישי:

"ומי אתה?"

"קוראים לי "אלמאדיק"

האלמיסים הרצינו פתאום.

וחמשת הנערים חזרו לכפר עם שיר
על שפתייהם וכיבדו את כל התושבים
באוכל שקבלו מהאלמיסים. הם ניצלו
רק בגלל שזכרו את הסיפור העתיק,
על שני האחים הציידים.

"מה תצווה לנו, אלמאדיק, האח היקר
שלנו?"
"כנסו למערה שלכם וסגרו את פתחה
בסלע הגדול שליד הפתח. תרימו את
התל הירוק שעומד כאן לא רחוק
ותניחו אותו על פתח המערה."
תוך בכי גדול הרימו האלמיסים את
הסלע ואטמו את כל פתחי המערה.
הביאו את התל הירוק והניחו אותו
מעל המערה. וכך הם סגרו את עצמם
בתוך המערה לדורי הדורות.
ולכן אין יותר אלמיסים רעים על פני
האדמה.